

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1507/07
26.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене "ББ", ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Косовској Митровици Гж.бр.14/07 од 26.2.2007. године, у седници одржаној 26.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Косовској Митровици Гж.бр.14/07 од 26.2.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Косовској Митровици - Одељење у Зубином Потоку П.бр.72/04 од 26.7.2006. године, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог М.бр.93815 од 9.7.2003. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад са свим правима из радног односа и решено је да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Округног суда у Косовској Митровици Гж.бр.14/07 од 26.2.2007. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. у вези са чланом 491. став 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр.125/04), па је нашао да ревизија тужиоца није основаа.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, с обзиром да пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама. Неосновано се у ревизији истиче повреда начела расправности, будући да присуство тужиоца на расправама после укидања пресуде од стране другостепеног суда (осим на рочишту од 29.03.2006. године) и изјављена жалба и ревизија управо потврђују да тужилац није био онемогућен да пред судом расправља.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене на пословима радника III категорије. Оспореним решењем туженог од 09.07.2003. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреда радне обавезе из члана 101. став 1. тачка 3., 4. и 5. Закона о раду. Према разлозима изнетим у решењу тужилац је учинио теже повреде радне обавезе на тај начин што је 23.4.2003. године у 21,30 часова, без одобрења шефа, ушао у стари погон фабрике који није радио и мобилним телефоном позвао лице које се налазило ван оgrade да уђе у круг фабрике да би заједно са њим извршио крађу. Међутим, у томе их је спречио портир који се налазио у непосредној близини. Дана 24.4.2003. године УМНИК полиција је извршила увиђај, а против тужиоца и другог лица ВВ покренут је кривични поступак, који није био правноснажно окончан у време доношења спорног решења. Тужени је дана 7.6.2003. године писмено упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, а затражено је и мишљење синдиката.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду и тужилац врати на рад.

Према одредби члана 101. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.70/01, 73/01), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговор о раду (тачка 3.), ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 4.). Запосленом, по овом основу (тачка 4.), може престати радни однос само ако је његово понашање на раду такво да представља акт недисциплине, због којег, с обзиром на процес рада и све околности случаја не може да настави рад код послодавца. Према ставу 2. истог члана, послодавац је дужан да пре отказа уговора о

раду у случају из става 1. тач. 3. и 4. тог члана, запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду.

У конкретном случају, стекли су се услови за престанак радног односа из члана 101. став 1. тачка 3. и 4. Закона о раду, јер је тужилац покушао да организује и да заједно са другим лицем изврши кривично дело крађе у кругу фабрике, у чему је спречен од стране радника који се налазио у непосредној близини. Тужилац је притом могао знати да такво понашање доводи до престанка радног односа отказом уговора о раду. Описано понашање тужиоца представља кршење радне дисциплине, таквог обима и интензитета, да он не може наставити рад код послодавца. Како је тужилац у смислу става 2. члана 101. Закона о раду упозорен на постојање отказног разлога за отказ уговора о раду, а тужени је затражио мишљење синдиката, неосновано се ревизијом истиче погрешна примена материјалног права.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање законитост и правилност побијане пресуде, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд